

ΑΠΟ ΤΑ «ΛΥΡΙΚΑ»

ΝΥΧΤΑ ΜΑΓΙΚΙΑ.....

Νύχτα μαγικά του Αύγουστου
 που ευωδιάζει από λεβάντα
 κι απ' το μέλωμα του μούστου.
 Λές κι απλώθηκε για πάντα
 στις ψυχές το νέο φεγγάρι,
 και δετό μαργαριτάρι
 στη θωριά ή καρδιά φωλιάζει
 του Χωριάτη, που ήσυχάζει.

—Και δετό μαργαριτάρι
 στη βραδιά το νέο φεγγάρι.

Νύχτα ερωτικά! Τ' αστέρια
 σά ματιές γλυκιές θωρώνε
 τὰ ερωτικά τὰ ταίρια
 που βραγιές - βραγιές περνάνε.
 Καρπερό το νέο σταφύλι
 στις γωνιές, στο πατητήρι,
 κ' ερωτικό τ' άχειλι
 στο ξανθό το πανηγύρι.

—Καρπερό το νέο σταφύλι
 κ' ερωτικό τ' άχειλι.

Κ' έξω, στο ξανθό χορτάρι,
 λιγωμένα παιγνιδίζει
 τ' Αύγουστιάτικο φεγγάρι.
 Και το φως άγύλι' άγγίζει
 Κάθε ρίζα που χουσίζει,
 και δέν έγχειρεν ακόμα
 στο σκληρό απ' την κάμα χώμα.

—Και δέν έγχειρεν ακόμα
 * σάν τ' ανθρώπινο το σώμα.

Ναι, ή ζωή δέν είναι πάντα
 νύχτα μαγεμένη, ως τώρα,
 να ευωδιάζει από λεβάντα
 κι άγριο άνθό. Πότε σάν μπόρα
 καταλύτρα σκάει, ξεσπάζει,
 κ' είναι πότε σάν καλάμι,
 που σε δυό κομμάτια σπάζει.

—Κ' είναι πότε σάν καλάμι,
 μέσ στ' άνήμερο ποτάμι.

Μιά, ω ζωή, για λίγο μείνε
 στο χωριό με το χωριάτη,
 κ' εσύ, σκέψη, αστέρι γίνε
 στ' άσημένο μονοπάτι,
 να οδηγήεις με τ' άλλο χέρι
 το ερωτικό το ταίρι
 στο κρουστάλλινο παλάτι.

—Στο κρουστάλλινο παλάτι
 κ' ή ζωή, χαρά γεμάτη.

Στις γωνιές, στο πατητήρι,
 καρπερό το νέο σταφύλι
 κ' ερωτικό τ' άχειλι
 στο ξανθό το πανηγύρι.
 Κ' ή ζωή χαρά γεμάτη
 και δετό μαργαριτάρι
 στ' άσημένο μονοπάτι
 τ' Αύγουστιάτικο φεγγάρι.

—Και δετό μαργαριτάρι
 στη βραδιά, το νέο φεγγάρι...

1920

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Αγαπητέ μου Νουμά,

Έπρεπε να τύχη κάτι αληθινά έχταχο στη ζωή μου για να ξαναπαίσω πέννα, ως είναι και μιά στιγμή. Είμουν αποφασισμένος να μην ξαναλέω όσα είπα, και να φίνω τις νεότερες ιδέες να παρασταίνονται από νεότερες γενεές. Όμως δέν μπόρεσα αυτή τη φορά να σωπάσω. Κάτι με γαργάλιζε, κάτι με σκούνταε στο καλαμάρι, και να με πάλε με την πέννα στο χέρι, από την πολλή τη χαρά μου, από τον ένθουσασμό μου που ξανάκουσα αηδονισό κελάιδημα, ύστερα από μισόν αιώνα και παραπάνω.

Πόσες φορές το λαχτάρησα, τότε, ως και ταξίδεψα για να πάω να τάκουσω το χαριτωμένο αυτό πουλί. Άδύνατο στάθηκε. Πότε ο καιρός δέν ήταν κατάλληλος, πότε ο τόπος. Έμεινα πάντα με τη λαχτάρα μου.

Σάν κατέβηκα από τα βορεινά μου λημέρια έδώ κάτω στις ημερες άερογιαλιές της Μεσημβρινής Γαλλίας, κ' είδα τα πικνωμένα δάσια της και τα δρο-

σάτα της περιβόλια, το συλλογίστηκα άμέσως το άηδόνι. Έταν όμως ακόμα χειμώνος. Ρώτηζα λοιπόν μερικούς του τόπου αν έχουνται τ' αηδόνια κ' εκεί το Μάη. Σά να με πήρανε, θαρρώ, για τρελό. Είπαν ναι. Μά το είπαν αυτό το ναι τόσο άδιάφορα κι άσυγκίνητα, που δέν τους πολυέπισταφα. Τσ'άγες πρέπει να είναι, είπα μέσα μου, και τις λένε αηδόνια.

Τέλος πάντων έρχεται ο Μάης. Τίποτα, την πρώτη μέρα. Ένα βράδι όμως, ύτι πήγα να πλαγιάσω, σκοτεινά πια όξω, κι δρθάνοιχτα τα παράθυρα, κάτι έρχεται στ' αυτί μου, σάν έλδος δνειρο, σάν ήχος παλιάς θύμησης, που άναπήδησαν άμέσως τα σωδικά μου, σά να τα σάλευε κρυφός σεισμός πέρα ως πέρα. Τρέχω στο παράθυρο, και στήνω ταυτί μου. Έταν τ' αηδόνι! Νάτο, αυτό είναι. Δέν μπορεί να είναι άλλο πουλί. Άλλο πουλί δε λαλεί τέτοια ώρα. Έπειτα, όκου, — Ποιό άλλο πουλί μπορούσε να λαλήσει με τέτοιο πόνο, να μάς ψύξει την άγάπη του με τόσο τρυφερή, τρεμουλιαστή και σπαραχτική μελωδία; Λές και την άγάπη όλου του κόσμου όρμήνευε, λές κ' έλεγε πως δέν είναι μονάχα ο άνθρωπος, όλα τα πουλιά κι όλα τα ζώα κι όλη ή χτίση τον ίδιο